

Den skjulte historien til vers førti – nummer atten

Det andre ve – del fem

Jeff Pippenger
2026-07-15

«Nøkkelen» som representerer slaget ved Nineve i Åpenbaringen ni, ble oppfylt gjennom en historie som frembrakte et vendepunkt, hvilket naturligvis er det en nøkkel gjør. Min påstand er at slaget ved Nineve ikke bare var den historiske nøkkelen som markerte islams fremvekst, men at det også er en profetisk nøkkel. Den profetiske dynamikken i dette slaget bringer alle linjene til rikene i Bibelens profeti, slik de er fremstilt i Daniel og Åpenbaringen, i samstemthet med det ellevte kapittel i Daniel. Ved å gjøre dette gjør det det mulig for disse rikene alle å vitne om de seks siste versene i Daniel elleve, og enda viktigere — å åpne den ytre, skjulte historien i vers førti.

Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva enn du binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og hva enn du løser på jorden, skal være løst i himmelen. Matteus 16:19.

Frigjøringen og fremveksten av Muhammeds rike

Slaget ved Ninive i 627 markerte begynnelsen på de siste ti årene av den persiske makten, som var blitt beseiret ved Romas list, ledsaget av Guds forsyns tåke. Det markerte vendepunktet der Muhammeds islamske horder begynte å reise seg. Slaget fjernet en tilbakeholdende kraft som hadde eksistert, en kraft som i teorien ville ha bestått dersom både Roma og Persia hadde beholdt sin styrke. Det gjorde ingen av dem.

Tilbakeholdelse og løslatelse

I den profetiske fremstillingen av islam finner vi tilbakeholdelsen og frigivelsen av islam allerede ved Skriftens aller første innføring, idet Sara overbeviste Abraham om å holde Hagar og Ismael tilbake.

Og Sarai sa til Abram: Den urett som er blitt meg til del, komme over deg. Jeg gav min trellkvinne i din favn; og da hun så at hun hadde unnfanget, ble jeg foraktet i hennes øyne. Herren dømme mellom meg og deg. Men Abram sa til Sarai: Se, din trellkvinne er i din hånd; gjør med henne som det synes deg godt. Og da Sarai fór hardt fram mot henne, flyktet hun bort fra hennes åsyn. 1 Mosebok 16:5, 6.

Allerede før den hendelsen er grunnen til at Hagar blir ført inn i den profetiske fortellingen, at Herren har «hindret» Sara fra å få et barn.

Sarai, Abrams hustru, hadde ikke født ham barn. Men hun hadde en tjenestekvinne, en egypterkvinne, som het Hagar. Og Sarai sa til Abram: Se nå, Herren har nektet meg å føde. Jeg ber deg, gå inn til min tjenestekvinne; kanskje jeg kan få barn ved henne. Og Abram hørte på Sarais røst. 1. Mosebok 16:1, 2.

«Nøkkelen» i Åpenbaringen ni som ble gitt til Muhammed, og som deretter ble oppfylt ved slaget ved Ninive, representerer fjerningen av den «tilbakeholdende makt» over islam på et hvilket som helst tidspunkt i den profetiske historie.

«Engler holder de fire vindene tilbake, framstilt som en rasende hest som søker å rive seg løs og fare fram over hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

«Oppgang og fall» for Muhammeds rike fremstilles ikke så mye som en oppgang og en fall, men som en «løslatelse» og en «tilbakeholdelse». Når islam løslates profetisk, er denne løslatelsen blitt illustrert ved slaget ved Nineve.

Bare ve-ropene

Av de sju basunene er det bare Islams ve-basuner som strekker seg gjennom historien som en vedvarende makt fra de først ble innført i den profetiske historien og frem til nådetidens avslutning. De første fire basunene, som kom over det vestlige Roma, representerte Odoaker, Genserik, Attila huneren og Alarik, og typifiserte således fire forsynsmessige domsmakter i de siste dager; men deres moderne motstykke er ikke en direkte etterkommer av disse fire oldtidsmaktene. Slik er det ikke med ve-basunene. Når islam først trer inn i historien, fortsetter det i en direkte linje av løslatelse og tilbakeholdelse inntil det blir fullt ut løslatt ved nådetidens avslutning. Med ve-basunene markeres «nøkkelen» til «løslatelse» ved slaget ved Nineve.

Nikomedia og 27. juli 1299

Pionerene identifiserte med rette 27. juli 1299 som begynnelsen på de hundre og femti årene som endte 27. juli 1449, hvilket i sin tur innledet de tre hundre og nittien årene og femten dagene som ble avsluttet 11. august 1840.

I den forrige artikkelen identifiserte vi beleiringen fra 1333 til 1337 som ble påført Nikomedia av sultan Orhan Gazi (sønn av Osman I, grunnleggeren av det osmanske beyliket), da han beleiret den viktige bysantinske byen Nikomedia. Beleiringen er avslutningen på krigføringen mot Nikomedia som hadde begynt med hans far Osman. De ett hundre og femti årene i Åpenbaringen ni, vers ti, begynte den 27. juli 1299, og som begynnelsen på en profeti må historien som er knyttet til denne begynnelsesdatoen, bemerkes. Osman I (grunnlegger av det osmanske dynastiet) var sultan Orhan Gazis far, og den 27. juli 1299 vant han den betydningsfulle tidlige seieren over det bysantinske riket i slaget ved Bafeus, som fant sted i regionen Nikomedia, nær byen Nikomedia, en meget viktig hovedstad i romersk og tidlig bysantinsk historie.

Far og Sønn

27. juli 1299 beseiret Osmans styrker en bysantinsk hær ledet av en lokal guvernør. Slaget regnes som en av Osmans første store uavhengige militære seire etter at han hadde begynt å konsolidere makten i Bithynia (nordvestlige Anatolia). Det markerte et viktig skritt i overgangen fra en liten tyrkisk beylik (stammefyrstedømme) til en fremvoksende makt som til slutt skulle utfordre og erobre de bysantinske områdene. Denne datoen markerer begynnelsen på en vekstperiode for islam

som til sist førte til opprettelsen av Det osmanske riket ved Konstantinopels fall i 1453. Osman benyttet ghazi-krigere (grensekrigere med islamsk motivasjon), og der begynte dannelsen av ghazi-grensekrigerne til en mer strukturert hær som utviklet seg gradvis fra Osman og deretter videre til hans sønn Orhan. Blant andre viktige elementer i Osmans ettermæle er at dette gjorde det mulig for islam å beholde eiendom, i motsetning til ghazi-krigernes krigføring, hvis uorganiserte hit-and-run-taktikker bare etterlot dem seiersbyttet fra deres triumfer, men aldri noe territorium.

Den 27. juli 1299 begynte Osman et felttog i området rundt Nikomedia, og tretti-fire år senere begynte hans sønn en fire år lang beleiring av hovedstaden Nikomedia. Faren ved begynnelsen og sønnen ved avslutningen. Krigen begynner mot området som er fremstilt som Nikomedia og ender med erobringen av Nikomedia, hovedstaden i området Nikomedia. Fra 1299 til 1337 er det en periode på tretti-åtte år, og profetisk symboliserer tallet «tretti-åtte» en oppreisning.

«Stå nå opp,» sa jeg, «og dra over bekken Sered.» Og vi drog over bekken Sered. Den tiden som gikk fra vi dro ut fra Kadesj-Barnea og til vi kom over bekken Sered, var åtte og tretti år, inntil hele den generasjonen av stridsdyktige menn var blitt utryddet fra leiren, slik Herren hadde sverget dem. 5 Mosebok 2:13, 14.

De hundre og femti årene fra 27. juli 1299 til 27. juli 1449 representerer den perioden som førte til opprettelsen av Det osmanske riket, den andre ve i Åpenbaringen kapittel ni. De tretti-åtte årene med den gradvise erobringen av Nikomedia begynte med en far (Osman) og endte med hans sønn (Orphan). Perioden fremstiller det første trinnet i en gradvis oppstigning fra et stammefyrstedømme til et imperium.

De hundre og femti årene fra 27. juli 1299 til 27. juli 1449 omfatter en fireårig beleiring som markerer slutten på de tretti-åtte årene. Begynnelsen på erobringen av Nikomedia ble innledet av faren Osman, og slutten ble fullbyrdet ved en fireårig beleiring fra 1333 til 1337, en beleiring utført av Osmans sønn.

Da de ett hundre og femti årene endte den 27. juli 1449, søkte den bysantinske keiseren Konstantin den ellevte, eller den siste Konstantin i det østlige Roma, tillatelse fra tyrkerne til å bestige tronen. Fra den datoen og inntil erobringen av Konstantinopel var det fire år. Disse fire årene endte med beleiringen av Konstantinopel, og Konstantin den siste døde under beleiringen. Islams fremvekst er framstilt ved de første tretti-åtte årene av profetien om de hundre og femti årene, som kulminerte i en fire år lang beleiring. Da de hundre og femti årene endte, hadde islam steget til et punkt hvor det østlige Roma ble ydmyket av den makten tyrkerne da besatt. Fra ydmykelsen den 27. juli 1449 ledet fire år fram til det østlige Romas fall, idet Konstantinopel ble tatt ved en beleiring. Slutten på de første tretti-åtte årene er markert ved en beleiring, og opprettelsen av Det osmanske riket er markert ved en beleiring.

38 og 40

Tallet tretti-åtte som et symbol, slik det er fremstilt av Moses i Femte Mosebok, representerer de siste tretti-åtte årene av dommen under de førti årene med ørkenvandring. Derfor har tallet tretti-åtte, som symbol, en forbindelse til tallet førti. Osman tok området Nikomedia den 27. juli 1299, og

trettiåtte år senere tok hans sønn områdets hovedstad. Området og hovedstaden bar begge navnet Nikomedia. Historikere identifiserer dette slaget som det første av «to» trinn som markerer selve begynnelsen på det osmanske rikets fremvekst. Det andre trinnet som identifiseres av historien, er slaget ved Nikea i 1301. Der tok faren Osman området kalt Nikea, og i 1331, tretti år senere, tok hans sønn hovedstaden, kalt Nikea, en tidligere romersk hovedstad.

I forbindelse med 1299 og slaget ved Nikomedia, som det første av to trinn, kom det andre trinnet to år senere, i 1301. 1299 er et symbol på trettiåtte, og to år senere (førti) blir Nikeas territorium tatt av faren. Forholdet mellom trettiåtte og førti, slik det fremtrer i det gamle Israels oppreisning for å innta det lovede land, er framstilt i 27. juli 1299 og 1301. Disse to første trinnene i Islams oppstigning er markert ved militære felttog som begynner med at faren erobrer territoriet, og sønnen erobrer territoriets hovedstad til slutt. Da de to hovedstedene falt, falt de under en beleiring. Begge hovedstedene var på et tidspunkt hovedsteder i det østlige Rom.

27. juli, 1299 og 1301 når sin avslutning den 11. august 1840; dette representerer historien fra 1838, da Litch først offentliggjorde sitt syn og sin forutsigelse om profetien på tre hundre og nittién år og femten dager, som til sist skulle bli oppfylt den 11. august 1840. De to trinnene i oppreisningen for millerittene var årene 1838 og 1840.

«I året 1840 vakte enda en bemerkelsesverdig oppfyllelse av profetien vid utbredt interesse. To år tidligere hadde Josiah Litch, en av de ledende forkynnerne av det annet advent, utgitt en utlegning av Åpenbaringen 9, hvor han forutsa det osmanske rikets fall. Ifølge hans beregninger skulle denne makten bli styrtet «i år 1840 e.Kr., en gang i august måned;» og bare noen få dager før oppfyllelsen skrev han: «Om vi antar at den første perioden, 150 år, ble nøyaktig oppfylt før Deacozes besteg tronen med tyrkernes tillatelse, og at de 391 år og femten dager begynte ved avslutningen av den første perioden, vil den ende den 11. august 1840, da den osmanske makt i Konstantinopel kan forventes å bli brutt. Og dette tror jeg vil vise seg å være tilfellet.»—Josiah Litch, i Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1. august 1840.

«På nettopp den fastsatte tid tok Tyrkia, gjennom sine ambassadører, imot de allierte maktene i Europas beskyttelse, og stilte seg således under de kristne nasjoners kontroll. Begivenheten oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk fortolkning som var antatt av Miller og hans medarbeidere, og en vidunderlig framdrift ble gitt adventbevegelsen. Menn med lærdom og anseelse sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i utgivelsen av hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 bredte verket seg raskt ut.» The Great Controversy, 334, 335.

Litchs forutsigelse fra '38 og hans korrigerende syn fra '40 omfatter hans siste uttalelse, som han nedtegnet den 1. august, ti dager før den korrigerende forutsigelsen. Det var oppfyllelsen av forutsigelsen som overbeviste verden om den riktige metodologien for bibelsk profeti. De trettiåtte årene som markerte det gamle Israels fremvekst, innbefattet de to årene fra overgangen over Rødehavet til det første opprøret ved Kades.

For alle disse menn som har sett min herlighet og mine tegn, som jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, og som nå disse ti ganger har fristet meg og ikke lyttet til min røst, sannelig, de skal

ikke få se det land som jeg tilsvor deres fedre; heller ikke skal noen av dem som vakte min vrede, få se det. 4 Mosebok 14:22, 23.

Dette opprøret blir identifisert som den siste av ti prøver. En toårig prøvetid med ti prøver, lagt til trettiåtte år i ørkenen, var et forbilde på 1838 og 1840, og 1840 inneholdt en periode på ti dager.

Og utgangspunktet for Islams fremvekst med Osman den 27. juli 1299 innleder en periode på trettiåtte år som avsluttes med en fireårig beleiring i 1337. Den 27. juli 1299 var det første av to trinn som historikere identifiserer som utgangspunktet for Det osmanske rikets fremvekst, og det andre trinnet var 1301. De to trinnene i slagene ved Nikomedia og Nikea i 1299 og 1301 er et forbilde på 1838 og 1840. Profetiens begynnelse illustrerer enden.

Nikomedia og Nikea tjente begge midlertidig som hovedsteder i det østlige Rom i sine respektive historiske perioder. Konstantinopel ble selvsagt til slutt den østlige hovedstaden fra 330 til 1453. Nikomedia og Nikea er forbilder på Konstantinopels fall; alle falt under islamske beleiringer som markerte avslutningen på et felttog hvor islam først tok kontroll over territoriet og deretter inntok hovedstaden.

Den første beleiringen, de fire årene fra 1333 til 1337, representerer de fire årene fra 1449 til 1453 da profetien endte. Tre hundre og nittien år og femten dager senere blir islam holdt tilbake idet millerittene «reiser seg» under den profetiske kraft som er representert i kjennetegnene «trettiåtte og førti», slik dette er fremstilt i alfahistorien til historien om 27. juli 1299 og 27. juli 1449. Islams fremvekst og oppreisningen av Guds sendebud i de siste dager er representert i et numerisk symbol som er konstruert gjennom det numeriske forholdet mellom 38 og 40.

I Esekiel trettisju er islam budskapet fra østvinden som blåses over de døde, tørre ben, for at de kan reise seg som en mektig hær. Når Esekiels budskap når frem, begynner oppreisningen, slik den gjorde i den millerittiske historien i 1838 og 1840. Det budskapet kom den 11. september, og ved den snart kommende søndagsloven reiser disse benene seg som en mektig hær. Oppreisningen av Guds hær som den seirende menighet i de siste dager er forbildet ved 1838 og 1840. Tiden fra 11. september til søndagsloven ble forbildet ved 1840 til 1844, men den er også et forbilde på perioden fra 31. desember 2023 til Nashvilles ildkuler.

Øst-Roma

Fra rikets deling ved den første Konstantin (den store) og frem til den siste Konstantin fremstilles Øst-Romas profetiske historie. Den profetiske perioden er derfor kjennetegnet av en profetisk eller symbolsk far og en sønn, slik deres navn representerer, selv om det ikke var noen direkte blodslinje mellom Konstantin den store og Konstantin den ellevte. Den første og den siste Konstantin fremstilles også profetisk som alfa- og omega-symboler, og faren (alfa) valgte Konstantinopel som hovedstad, mens sønnen (omega) døde under beleiringen da Konstantinopel opphørte å være hovedstad. Øst-Romas profetiske periode er kjennetegnet av den første og den siste Konstantin. Perioden på 150 år, som begynte 27. juli 1299, omfatter en periode på 38 år og ender med en beleiring på 4 år. Denne beleiringen var et forbilde på 1449 til 1453. Felttoget mot Nikomedia begynte med at et territorium ble erobret og endte med at territoriets hovedstad ble erobret. Som

med den første og den siste Konstantin begynte erobringen av Nikomedia med en far (den første) og endte med en sønn (den siste).

Fire år

En fireårig beleiring i innledningsperioden av de hundre og femti år som ledet til de fire årene fra ydmykelsen av Konstantin den siste i 1449 og frem til 1453, da Konstantinopel ble beleiret og falt. Tidsprofetien om det annet ve, som representerer tre hundre og nitti år og femten dager, begynte den 27. juli 1449 og endte den 11. august 1840. Denne datoen markerer begynnelsen på en fireårsperiode som Søster White kalte en herlig manifestasjon av Guds kraft.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende utstrekning og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbaring av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i enkelte land var det den største religiøse interesse som har vært vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.»
The Great Controversy, 611.

Islam ble holdt tilbake den 11. august 1840, og det var en periode på fire år som samsvarer både med Den Hellige Ånds utgytelse ved pinse og med den mektige engels nedstigning i Åpenbaringen atten, da New Yorks «store bygninger» ble rammet av islam i det tredje ve på 11/9. 11/9 markerer begynnelsen på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Beseglingen er en tidsperiode, og avslutningen på beseglingens periode har de samme kjennetegn som begynnelsen på perioden. Da Kristus steg ned ved 11/9, var han et forbilde på Mikael som stiger ned for å oppreise de to vitnene den 31. desember 2023, da den siste perioden av beseglingen begynte.

Nøkkelen, som er Ninives kamp, representerer Islams ulike løslatelser, som skulle få det østlige Roma til å falle innen 1453. Innenfor de ett hundre og femti årene i vers ti sitt «fem måneder» rommer både begynnelsen og også slutten en fireårsperiode. Disse to fireårsperiodene står i forbindelse med avslutningen av de tre hundre og nitti én år og femten dager, som markerte en fireårsperiode fra 1840 til 1844 da Kristus skulle opplyse «hele jorden med sin herlighet». I 1844 opphørte profetisk tid å bli anvendt, for tiden skulle være «ikke mer tid».

Og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke skulle være tid lenger.
Åpenbaringen 10:6.

1333 til 1337, 1449 til 1453, 1840 til 1844

Disse tre linjene med fireårsperioder samsvarer med beseglingstiden fra 11. september frem til søndagsloven, og de samsvarer også med fraktalen fra 11. september frem til søndagsloven, som er fremstilt fra 31. desember 2023 og inntil islam igjen blir løslatt for å utløse Nashvilles ildkuler.

Det profetiske fraktalet fra 31. desember 2023 til ildkulene over Nashville er blitt typifisert ved tre profetiske perioder på fire år, som alle sammenfaller med beseglingstiden fra 11. september til

søndagsloven. Således identifiserer fire vitner historien fra 31. desember 2023 frem til angrepet på Nashville, og det var slaget ved Ninive som er «nøkkelen» for hvert av disse vitnene. 1333, 1449, 1840 og 11. september var alle vendepunkter — «nøkler».

«Det er lærdommer å hente fra fortidens historie; og oppmerksomheten henledes på disse, for at alle må forstå at Gud arbeider etter de samme linjer nå som Han alltid har gjort. Hans hånd sees i Hans verk og blant folkeslagene nå, på samme måte som den har vært synlig helt siden evangeliet første gang ble forkynt for Adam i Eden. »

«Det finnes perioder som er vendepunkter i nasjonenes og menighetens historie. I Guds forsyn blir lyset for den tiden gitt når disse forskjellige krisene inntreffer. Dersom det blir tatt imot, følger åndelig fremgang; dersom det blir forkastet, følger åndelig tilbakegang og forlis. Herren har i sitt Ord åpenbart evangeliets offensive verk, slik det er blitt utført i fortiden, og slik det skal bli utført i fremtiden, helt fram til den avsluttende konflikten, når sataniske makter vil gjøre sin siste underfulle bevegelse.» Bible Echo, 26. august 1895.

Nikomedia

Etter å ha blitt keiser i 284, valgte Diokletian i 293 Nikomedia som det østromerske rikets hovedstad da han ved lov delte Romerriket i øst og vest og opprettet tetrarkisystemet. Nikomedia tjente som den viktigste administrative og militære hovedstaden i øst i flere tiår. Konstantin den store brukte den som base før han besluttet å bygge den nye hovedstaden ved nærliggende Byzantion (som han omdøpte til Konstantinopel i 330). Selv etter at Konstantinopel ble den fremste hovedstaden, forble Nikomedia et betydelig regionalt sentrum, strategisk beliggende på Marmarahavets østkyst. Så selv om den ikke var den permanente hovedstaden slik som Roma eller Konstantinopel, ble Nikomedia offisielt utpekt som den østlige hovedstaden i en avgjørende overgangsperiode i romersk historie. Ved begynnelsen av de ett hundre og femti årene blir en hovedstad i det østlige Roma erobret, og ved slutten blir en hovedstad i det østlige Roma erobret. Begge erobringene omfattet en beleiring.

Diokletian

Keiser Diokletian gjorde offisielt Nikomedia til den østlige hovedstaden i Romerriket da han innførte tetrarkisystemet i 293. Tetrarkisystemet bestod av en vestlig og en østlig deling av riket; både øst og vest hadde en senior-keiser (Augusti) og en junior-keiser (Caesar), slik at tallet fire, som ordet «tetrarki» betegner, ble oppfylt.

Alfa og Omega

Diokletian er omegasymbolet for menigheten i Smyrna, og Nero er alfasymbolet. Konstantin den store er alfasymbolet for menigheten i Pergamon, og Justinian er omegasymbolet.

Romas «juridiske» deling i øst og vest (som ikke varte) ble gjennomført av Diokletian, og Romas profetiske deling i øst og vest ble gjennomført av Konstantin. I løpet av historien til den andre symbolske forfølgelseskirken, representert ved Smyrna, ble Roma juridisk delt i øst og vest, og i historien til den tredje symbolske kompromisskirken, representert ved Pergamos, ble Roma

profetisk delt i øst og vest. 293 var alfa, og 330 var omega, og den 11. mai 330 innviet Konstantin den store Konstantinopel som Imperiets hovedstad.

Den rettslige delingen ved Diokletian i 293 brøt sammen gjennom den borgerkrigen som fulgte, helt til Milanoediktet i år 313, da Konstantin i øst og Licinius i vest utstedte Milanoediktet, legaliserte kristendommen og i praksis gjorde slutt på tetrarkiet – systemet med fire samordnede herskere som brøt sammen til en maktkamp mellom to hovedmakter (Konstantin i vest og Licinius i øst). Den rettslige delingen, som innledet et sammenbrudd, representerer en tjueårsperiode fra deling til deling, og begge delingene fremskyndet et sammenbrudd av systemet.

Menigheten i Smyrna begynte med Nero i år 64, da den store brannen i Roma ble brukt av Nero til å forfølge de kristne, som Nero anklaget for å ha påsatt brannen. Nero markerer begynnelsen på forfølgelsen og er et forbilde på den siste forfølgelsen i endetiden. Denne siste forfølgelsen fortsetter inntil prøvetidens avslutning, når den pavelige makt går til sin ende uten at noen hjelper den. Slik begynte den første perioden med forfølgelse med Romas brann, og den ender med Romas brann.

Og de ti hornene som du så på dyret, de skal hate skjøgen, og gjøre henne øde og naken, og ete hennes kjøtt, og brenne henne opp med ild. Åpenbaringen 17:16.

Menigheten i Smyrna begynte med Nero i år 64, da den store brannen i Roma ble brukt av Nero til å forfølge de kristne, som Nero anklaget for å ha påsatt brannen. To hundre og femti år senere endte den i 313 med Milanoediktet. «Ediktet» er avslutningen på en tjueårsperiode som begynte med Diokletians lovmessige deling, og det var også avslutningen på de to hundre og femti årene med Smyrna som begynte med Nero. De to hundre og femti årene med forfølgelse, representert ved menigheten i Smyrna og Nero, innbefattet de ti årene med den aller verste forfølgelsen, frembrakt av Diokletian. Denne tiårige forfølgelsen var den siste halvdelen av Diokletians tjue år, som begynte med hans lovmessige deling av riket i 293. Med Diokletians lovmessige deling av riket i øst og vest i 293 begynte en tjueårsperiode som bestod av to tiårsperioder.

Diokletian delte riket juridisk i øst og vest og foregrep dermed den profetiske delingen som ble fullbyrdet av Konstantin. Diokletians deling var i øst og vest, men den besto av to herskere i øst og to herskere i vest: én overordnet og én underordnet hersker for hvert område. Den 23. februar 303 utstedte Diokletian det første av flere «edikter» mot de kristne, noe som markerte begynnelsen på den store forfølgelsen (også kalt den diokletianske forfølgelsen), den mest alvorlige og mest utbredte forfølgelsen av kristne i Romerriket.

Og skriv til engelen for menigheten i Smyrna: Dette sier den første og den siste, han som var død og er blitt levende: Jeg kjenner dine gjerninger og din trengsel og din fattigdom (men du er rik), og jeg kjenner bespottelsen fra dem som sier at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frykt ikke for noe av det du skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal prøves, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, skal ikke skades av den annen død. Åpenbaringen 2:8–10.

Den store forfølgelsen fortsatte under Diokletians etterfølgere (særlig Galerius) inntil 313, da den tok slutt med Milano-ediktet. Nero er alfa-symbolet på den forfølgelsen som foregriper Diokletian som omega-forfølgelsen i den profetiske perioden representert ved menigheten i Smyrna. Forfølgelsen ble avsluttet med et politisk ekteskap og en traktat mellom Konstantin i øst og Licinius i vest. I februar 313 møttes Konstantin og Licinius i Milano og utstedte Milano-ediktet, som gav religiøs toleranse til de kristne (og andre) over hele imperiet. For å styrke sin politiske allianse giftet Licinius seg med Constantia (Konstantins halvsøster) under eller omkring dette møtet. Dette ekteskapet var en klassisk romersk politisk allianse — det beseglet avtalen mellom de to keiserne og bidro til å stabilisere imperiet midlertidig etter år med borgerkrig. Alliansen varte ikke lenge. Konstantin og Licinius kjempet senere mot hverandre, og Konstantin beseiret Licinius i 324 og ble enehersker.

Fra Nero til Konstantin ble den profetiske perioden for Smyrna på to hundre og femti år fullbyrdet, og i 313 begynte Pergamos-menigheten, kompromissets menighet, som endte med Tyatira-menigheten i 538. Smyrnas to hundre og femti år representerte en forfølgelsesperiode, og ved avslutningen av den samlede perioden oppfylte Diokletians forfølgelse Åpenbaringens «ti dager» (ti år), hvor den verste forfølgelsesperioden representerer en fraktal av den samlede perioden. De ti årene er en fraktal av de to hundre og femti årene. Disse ti årene representerer omegaen av Neros forfølgelse, og ved deres avslutning kom imperiets omega-delning i øst og vest.

Ekteskap og skilsmisse

Smyrna begynte ved Romas brann i 64 og endte to hundre og femti år senere, i 313, med Milano-ediktet og det politiske ekteskapet mellom øst og vest. Den tiårige fraktalen av forfølgelse begynte i 303 og endte i 313 med Milano-ediktet og det politiske ekteskapet mellom øst og vest. De tjue årene som begynte med den juridiske delingen mellom øst og vest i 293 under Diokletian, endte i 313 med det politiske ekteskapet mellom øst og vest. Ekteskapsavtalen av 313 mellom øst og vest endte med skilsmissen i 324, da Konstantin beseiret Licinius i vest og ble Romas enehersker. Den profetiske skilsmissen i 324 kom tre år etter den første søndagsloven i 321.

De sytten årene fra 313 til 330 identifiserer et politisk ekteskap, slutten på den forfølgelsen som er fremstilt ved Smyrna og Nero, og begynnelsen på kompromissets menighet, representert ved Pergamos. Begynnelsen på Pergamos i 313 ved ekteskapet ble etterfulgt av begynnelsen på den forfølgelsen som tok til ved den første søndagsloven i 321. Dette ble etterfulgt av den profetiske skilsmissen i 324, som brakte øst og vest inn i ett rike under Konstantin. Seks år senere, i 330, ble delingen i øst og vest profetisk gjentatt. De sytten årene representerer alfaperioden for Pergamos-menigheten, som skulle fortsette inntil Thyatira-menigheten trådte inn i den profetiske historien i 538. Denne alfaperioden ville representere en omegahistorie ved slutten av perioden fra 330 til 538. Pergamos' omegahistorie representerer perioden 496, 508 og 533.

Sytten år

Ptolemaios fra slaget ved Rafia regjerte «syttten år», og det var «syttten år» mellom slaget ved Rafia og slaget ved Panion. Disse syttten årene er symbolsk samstemt med de syttten årene fra 313 til 330.

Neros to hundre og femti år av Smyrna ledet til de første sytten årene av menigheten i Pergamon, og knyttes til de to hundre og femti årene som begynte ved det tredje dekretet i 457 f.Kr., utgangspunktet for de 2300 årene i Daniel 8, vers 14, og er grunnvollen og den sentrale søyle i adventismen. De to vitnene på to hundre og femti år er samstemt med de to hundre og femti årene for det sjette riket i Bibelens profeti, som begynte i 1776 og ender i år, i 2026.

Adventismens pionerer så eller forsto ikke de sytten årene fra 313 til 330, for i 1844 forsto de ennå ikke engang spørsmålet om den syvendedags sabbat eller solens dag. De erkjente imidlertid de hundre og femti årene i vers ti i Åpenbaringen ni, og dette ble utgangspunktet for en periode som førte til de tre hundre og nittien år og femten dager som endte den 11. august 1840. Denne forståelsen frembrakte en mektig «manifestasjon av Guds kraft».

Pionerene erkjente ikke en annen periode på hundre og femti år i Åpenbaringen ni. Deres grunnleggende forståelse utgjør den plattformen som det «nye lys» i Åpenbaringen ni er bygget på. Dette lyset åpnes ved «nøkkelen» til slaget ved Ninive. Denne «nøkkelen» gjør det mulig for en profetistudent å gjenkjenne alle rikene i Bibelens profetier som er fremstilt i Daniel og Åpenbaringen. Babylon, Medo-Persia, Hellas, de selevkidiske og ptolemeiske rikene, Muhammeds rike, og enda mer betydningsfullt forstørrer den Romerriket ved å identifisere oppgangen og fallet ikke bare til Roma, men også til rikene i det østlige og vestlige Rom, så vel som De forente stater (den falske profet), pavedømmet (dyret) og De forente nasjoner (dragen). Alle disse rikenes oppganger og fall vitner om dragens, dyrets og den falske profets bevegelser, som til sist fører verden til Harmageddon. Denne bevegelsen er fremstilt i de siste seks versene av Daniel elleve, og begynnelsen på denne bevegelsen er fremstilt i den skjulte historien i vers førti.

Slaget om Ninive gir det profetiske referansepunktet for å samordne vitnesbyrdene om Romerriket, rikene i det østlige og vestlige Rom og det pavelige Roma i rekkefølgen av endetidens begivenheter. Slik er slaget om Ninive nøkkelen som fullt ut illustrerer de ulike profetiske vitnesbyrdene om Roma, og ifølge vers fjorten i Daniel elleve er det Roma som stadfester synet. Nøkkelen som fører disse linjene sammen, er slaget om Ninive.

Vi vil i vår neste artikkel begynne å sammenfatte de foregående fem artiklene som behandler veene i Åpenbaringen 9.